

Resten ærede Medlemmer af dette Ting godt vide — at da der under 3dje Behandling af Finanslovforslaget i Fjor fra den daværende Trafikministers (Ingerslev) Side fremkom et Forslag om en Forhøjelse af visse Banearbejders Løn, fremkom der virkelig Dunster fra forskellige Sider om, at denne Forhøjelse maatte udstrækkes ogsaa til andre Banearbejdere end dem, som Taleu da var om. Der var nemlig Tale om de daglønnede Arbejdere, og fra forskellige Sider mente man, at naar man gik til en Forhøjelse af disse daglønnede Arbejders Lønning, vilde det være rimeligt, at man ogsaa gik til en Forhøjelse af de maanedslønnede Arbejders Lønning. Derfor er det ikke blot den daværende Trafikministers Ønske eller Udtalelse, der er Grunden til, at dette Lovforslag foreligger, men den daværende Trafikminister lovede i Anledning af de Dunster, som kom frem i det andet Ting, at han ad Aare vilde forelægge dette Forslag, altsaa et Aar før denne Revision skal finde Sted ifølge den nugældende Lov. I Modsetning til den ærede foregaaende Taler finder jeg derfor Anledning til at udtale min Paastønnelse af, at den højtærede Indenrigsminister har fundet Anledning til at opfylde sin Forgængers Løfte. Men ikke alene derfor vil jeg udtale min Paastønnelse, jeg finder endvidere Anledning til at udtale min Paastønnelse af, at det væsentligste Indhold af dette Lovforslag er en Forbedring af de lavere stillede Bestillingsmænds Aaar ved Statsbanerne. De væsentligste Forandringer bestaa jo, som ærede Medlemmer ville have gjort sig bekendte med, saa godt som udelukkende deri. Ganske vist oprettes der ved dette Lovforslag en ny Kassererpost, en ny Kontorchefspost under Søfartafdelingen og en Kassekontrollørpost mere i Aarhus, men ved et flygtigt Gennemsyn af Lovforslaget kan jeg ikke se rettere, end at disse Forandringer ere nødvendige, og jeg har for mit Vedkommende ikke noget at erindre mod dem. Jeg vil i al Almindelighed udtale, at jeg skønner ikke rettere, end at de Forandringer, som ere foreslaaede i dette Lovforslag, i det hele taget i alt væsentligt ere Forbedringer over hele Linien. Særlig vil jeg nævne — hvad ogsaa den ærede foregaaende Taler gjorde opmærksom paa — at hele Forøgelsen af Udgifterne for Statsbanedriften, altsaa for Statskassen, er 207,000 Kr. 207,000 Kr. er ganske vist ingen lille Sum, men i Forhold til et Udgiftsbudget paa omtrent 17 Mill. Kr. er 207,000 Kr. ikke meget. Det udgør i alt 1,2 pCt. af hele Udgiften, og jeg tror, at denne Udgift er meget vel anvendt. Jeg udtaler, som sagt, min Paastønnelse af For-

slaget i den Henseende, jeg befinder mig altsaa her i fuldstændig Modsetning til den ærede foregaaende Taler. Han var jo, som det høje Ting vil have bemærket, en meget bestemt Modstander af det foreliggende Lovforslag med Hensyn til, hvad jeg her omtaler. Han gik endogjaa saa vidt, at han udtalte, at de Bestillingsmænd, hvis Lønningsvilkkaar her forbedres — ikke med store, men kun med ganske smaa Beløb — i Forvejen vare „overlønede“. Jeg skal slet ikke komme ind paa at udtale mig i Anledning af dette Udtryk, jeg antager, at ærede Medlemmer have en Følelse af, hvor vidt dette Udtryk svarer til Virkeligheden eller ikke. Det forekommer mig ogsaa, at hans Grunde til Modstand mod dette Forslag vare ret ejendommelige. Han gjorde gældende, at der var forskellige andre Medborgere, forskellige andre Arbejdere, der havde det langt kummerligere, og da de havde det langt kummerligere, var der ikke nogen særlig Grund til at gøre Aarene bedre for disse Arbejdere, som der her er Tale om. Det forekommer rigtignot mig, at er der andre, som have det langt kummerligere, skal man ikke arbejde paa, at flere og flere kunne faa det lige saa kummerligt, men man skulde snarere stille hen imod, at arbejde i den modsatte Retning, d. v. s. sørge for, at de, som have det saa meget kummerligere, skulde faa det bedre. Det vilde, forekommer det mig, være den rigtige Vej at gaa. Heller ikke kan jeg finde, at den anden Grund, som det ærede Medlem anførte for sin Modstand, nemlig Vareprisernes stærke Fald siden 1892, har noget videre paa sig. Ganske vist ere Varepriserne gaaede nedad, naar vi tage en længere Række af Aar, men tage vi Tiden omkring 1892 og sammenligner den med Nutiden, kan jeg ikke se, at der er nogen stor Forskel, og jeg tror endda, at jeg har Ret til at sige, at Varepriserne ere gaaede noget op i den allersidste Tid. Som sagt, jeg befinder mig derfor i fuldstændig Modsetning til det ærede Medlem med Hensyn til Lovforslaget i sin Helhed. Hans Modstand var saa stærk, at han endogjaa udtalte om Lovforslaget, at det var en Mudderpram ved Arbejdet paa Panamatangen. Det er et stærkt Udtryk, jeg ikke skal komme videre ind paa, jeg skal skænke det ærede Medlem hans Tankegang i saa Henseende, men jeg fandt, det er en meget stærk Fordømmelse af det foreliggende Lovforslag. Foruden de Lønningsforhøjelser, der her er Tale om, nemlig af 207,000 Kr., er der endvidere talt om en ikke uvæsentlig Forhøjelse af Pensionerne for de lavere Bestillingsmænd, men en Udgift, som ikke kommer Staten til Last. Man kunde gaa ad-